

Sygn. akt VII U 1402/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chaciński
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Beata Pelczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 marca 2016 r. w Lublinie

sprawy J. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury oraz o prawo do emerytury pomostowej

na skutek odwołania J. D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 30 czerwca 2015 roku, znak (...) oraz

z dnia 22 czerwca 2015 roku, znak (...)

oddala odwołania.

VII U 1402/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. D. prawa do emerytury z uwagi na to, że nie wykazał on, że legitymuje się co najmniej 15 letnim okresem wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie zliczył okresu pracy w warunkach szczególnych od 20 stycznia 1992 r. do 31 grudnia 1998 r. albowiem pracodawca w świadectwie pracy z dnia 2 lipca 2007 r. nie podał nazwy stanowiska pracy zgodnie z wykazem, działem, pozycją i punktem zarządzenia ministra resortowego oraz rodzaj pracy nie jest zgodny z wymienionym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. Organ rentowy uznał za udowodniony ogólny okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze 26 lat 2 miesięcy i 1 dnia.

Z decyzją tą nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł odwołanie. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu wskazał, że w okresie zatrudnienia w (...) Zakładach (...) od 11 stycznia 1973 r. do 5 stycznia 1991 r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych na stanowisku spawacza gazowego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Decyzją z dnia 22 czerwca 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmowi wnioskodawcy prawa do emerytury pomostowej. W uzasadnieniu wskazał, że odmowa nastąpiła z uwagi na to, że wnioskodawca nie udowodnił na dzień 1 stycznia 2009 r. okresu pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art.3 ust.1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych. Do pracy w warunkach szczególnych nie zaliczył okresów od 20 stycznia 1992 r. do 30 czerwca 2007 r. i od 1 października do 3 maja 2008 r. albowiem pracodawca nie potwierdził, że w tych okresach wnioskodawca wykonywał pracę wymienioną w załączniku 1 lub 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

Z decyzją tą nie zgodził się wnioskodawca. Wniósł odwołanie. Zarzucił naruszenie art.4 pkt 2 oraz pkt 6 w zw. z art. 49 ustawy o emeryturach pomostowych poprzez uznanie, że nie legitymuje się 15 letnim stażem pracy w szczególnych warunkach i po dniu 31 grudnia 2008 r. nie wykonywał pracy w szczególnych warunkach. W związku z powyższym J. D. domagał się zmiany zaskarżonej decyzji i przyznania mu prawa do emerytury pomostowej.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 14 października 2015 r. Sąd postanowił połączyć sprawę VII U 1403/15 o prawo do emerytury pomostowej ze sprawą VII U 1402/15.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny

J. d. ur. (...) legitymuje się na dzień 31 grudnia 1998 r. okresem składkowym i nieskładkowym w wymiarze 26 lat, 2 miesięcy i 1 dnia. Jego ogólny staż ubezpieczeniowy wynosi 36 lat. 9 miesięcy i 3 dni.

W okresie od 11 stycznia 1973 r. do 5 stycznia 1991 r. J. D. był zatrudniony w (...) Zakładach (...) w L..

Z dniem 11 stycznia 1973 r. został przyjęty do pracy na 7 – dniowy okres próbny na stanowisko monter podwoziowego (akta osobowe). Następnie z dniem 1 grudnia 1973 r. wnioskodawca zaczął świadczyć pracę na stanowisku blacharza nadwoziowego, a od 1 marca 1974 r. został zatrudniony na stanowisku blacharza napraw pojazdów samochodowych. (angaże akta osobowe). Po odbyciu służby wojskowej J. D. z dniem(...)r. został przyjęty do pracy na stanowisko mechanika naprawy pojazdów samochodowych (umowa o pracę z 13 maja 1976 r. a.o.).

Z dniem 1 września 1976 r. przeniesiono wnioskodawcę na stanowisko blacharza napraw pojazdów samochodowych (angaż z 1 września 1976 r. a.o.).

Z dniem 2 maja 1979 r. wnioskodawca został przeniesiony ze stanowiska blacharza napraw pojazdów samochodowych na stanowisko mechanika napraw pojazdów samochodowych.

W okresie od 26 listopada 1987 r. do 4 sierpnia 1988 r. wnioskodawca odbył kurs spawania gazowego (książeczka spawacza k.34).

Z dniem 1 września 1988 r. J. D. został przeniesiony na stanowisko spawacza gazowego i na tym stanowisku pracował do końca zatrudnienia.

Pracę wnioskodawca wykonywał na hali (blacharni), gdzie byli zatrudnieni blacharze i mechanicy.

Wnioskodawca pracował przy odbudowie konstrukcji autobusów. Praca odbywała się w brygadach. Brygady specjalizowały się. Jedna pracowała przy odbudowie szkieletu, inna przy oknach, gdzie wykonywano poprawki, gdyż wnętrza okien były z blachy i gnęły. Inna brygada dokonywała wymiany blachy na dachu, jeszcze inna zajmowała się wymianą schowków. Była także brygada, która zajmowała się wymianą drzwi i klap (zeznania P. K. k.36). Część pracowników miała uprawnienia spawaczy i na takim stanowisku była zatrudniona.(zeznania P. K., k.36v).

Osoba zatrudniona na stanowisku monter podwoziowego montowała elementy autobusu, na przykład podłogi które jeśli były aluminiowe to były skręcane na śruby, jeśli metalowe to były spawane.

Blacharze wiercili i nitowali oblachowanie.

Wnioskodawca w okresie, w którym nie posiadał uprawnień spawacza wykonywał prace blacharskie polegające na wierceniu i nitowaniu oblachowania, przy naprawie podłóg, pomagał przy montowaniu drzwi schowków, przy wymianie dachów. W powyższych okresie tylko w pewnym zakresie ale nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał także bez uprawnień czynności spawania (zeznania P. K. k. 36v, angaże a.o., wyjaśnienia wnioskodawcy k.35).

W okresie od 20 stycznia 1992 r. do 30 czerwca 2007 r. wnioskodawca był zatrudniony w Spółdzielni Pracy (...) w L. na stanowisku blacharz – spawacz.

Wnioskodawca spawał konstrukcje autobusów, wykonywał cięcia. Zajmował się także robotami blacharskimi, obrabiał blachy, nitował ciął. Zajmował się także zakładaniem podłóg i szyb (wyjaśnienia wnioskodawcy k.451 v, zeznania świadka H. S. (k.52).

Po zakończeniu stosunku pracy w okresach od 9 07.2007 r. do 30. 09 2007 r., od 28 08 2008 r. do 30 09.2008 r., od 1.10 2008 r. do 31 12.2008 r., od 1.01.2009 r. do 31 03.2009 r., od 1 04.2009 r. do 30.06 2009 r., od 1.07 2009 r. do 31 .07 2009 r., od 15.08 2009 r. do 15.09 2009 r., od 16 09 2009 r. do 16.10.2009 r., od 19.10 2009 r. do 19.11 2009 r., od 19.11 2009 r. do 31 .12 2009 r. wnioskodawca zawarł ze Spółdzielnią "T." umowy zlecenia, których przedmiotem było wykonywanie czynności spawalniczych (umowy k.31,35,36,37,38,39,40,41,42,43 a.e.).

Wnioskodawca świadcząc pracę na podstawie umowy zlecenia wykonywał te same czynności, które były przedmiotem umowy o pracę (k.51v).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach osobowych wnioskodawcy z okresu zatrudnienia w obu w/w zakładach pracy, aktach emerytalnych, a także częściowo na podstawie zeznań świadków P. K. (2) (k.36,36v), D. M. (k.36v,37), W. L. (1)(k.51v), H. S. (2)(k.52 v oraz zeznań wnioskodawcy k.35 v,36, 51v, 52 v).

Ustalając charakter pracy wnioskodawcy w omawianym zakładzie pracy Sąd przede wszystkim kierował się zapisami zawartymi w aktach osobowych skarżącego. Powołane dokumenty są wiarygodne jako sporządzone w przepisanej formie, przez odpowiednio umocowane osoby oraz w okresie, kiedy miały miejsce stwierdzone nimi okoliczności.

Sąd Okręgowy tylko częściowo dał wiarę zeznaniom świadków P. K. (2) i T. M.. Sąd obdarzył te zeznania wiarą w zakresie, w jakim świadkowie opisywali organizację pracy na blacharni, rodzaj czynności wykonywanych przez pracowników oraz czynności wykonywanych przez A. D.. Nie dał im natomiast wiary w zakresie twierdzeń, że A. D. zajmował się tylko i wyłącznie spawaniem. Twierdzenia te są sprzeczne z samymi zeznaniami w/w świadków, którzy wskazywali, że wnioskodawca zajmował się także obrabianiem i nitowaniem blach, skręcaniem podłóg. Sprzeczne są zeznaniami samego wnioskodawcy, który podał, że zajmował się także montowaniem drzwi i schowków. Przede wszystkim są jednak sprzeczne z dokumentami znajdującymi się w aktach osobowych, z których wynika, że wnioskodawca do momentu przeniesienia go na stanowisko spawacza wykonywał pracę na stanowisku blacharza, mechanika napraw pojazdów samochodowych i monter.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka W. L., zgodnie z którymi wnioskodawca zajmował się w Spółdzielni (...) tylko i wyłącznie spawaniem. Zeznania te są sprzeczne z zeznaniami samego wnioskodawcy, który podał, że oprócz spawania zajmował się także robotami blacharskimi polegającymi na obrabianiu blachy, jej ciecici, nitowaniu oraz zeznaniami świadka H. S. który podał, że wnioskodawca zajmował się także zakładaniem podłóg i szyb.

Powyższa ocena uzasadnia wyciągnięcie wniosku, że J. D. poza uznanym przez organ rentowy okresem od 1 września 1988 r. do 5 stycznia 1991 r. r nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, pracy polegającej na spawaniu elektrycznym i gazowym. Podkreślenia wymaga, że pracodawca wnioskodawcy w znajdującym się w aktach osobowych

niepodpisany świadectwie pracy wskazał, że J. D. wykonywał prace przy spawaniu gazowym od 1 września 1988 r. (a.o).

Sąd Okręgowy zważył co następuje

Odwołania nie są uzasadnione.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748), mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 cytowanej ustawy stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, póź. 43 ze zm.) okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według przepisu § 3 cytowanego rozporządzenia okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast przepis § 4 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie przepis § 1 ust. 2 rozporządzenia stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury J. D. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 r. udowodnić:

- a) co najmniej 15-letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
- b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że skarżący w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25-letnim stażem pracy oraz że, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na wymagany okres pracy w warunkach szczególnych udowodnił jedynie okres od 1 września 1988 r. do 5 stycznia 1991 r.

W pozostałym okresie nie wykonywał stale w pełnym wymiarze czasu pracy prac wskazanych w Dziale XIV pkt12 załącznika do Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.

Wnioskodawca nie spełnił zatem wszystkich przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury.

Nie jest również uzasadnione odwołanie wnioskodawcy od decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury pomostowej.

Zgodnie z treścią art. 4 ustawy emerytalnej prawo do emerytury pomostowej, z uwzględnieniem art. 5 - 12, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku;
- 2) ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat;
- 3) osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn;
- 4) ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5 - 9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn;
- 5) przed dniem 1 stycznia 1999 roku wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS;
- 6) po dniu 31 grudnia 2008 roku wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 7) nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Zasadnicze znaczenie na gruncie cytowanego przepisu ma okoliczność, iż przewidziane w nim przesłanki nabycia prawa do emerytury pomostowej powinny się ziszczyć łącznie.

Bezspornym było, że ubezpieczony spełnia warunki przewidziane w pkt 1, 3, 4 i 7 powołanego przepisu. Ubezpieczony bowiem urodził się po dniu 31 grudnia 1948 roku, tj. (...) roku, osiągnął wiek wynoszący dla mężczyzn co najmniej 60 lat w dniu (...) roku, legitymuje się okresem składkowym i nieskładkowym wynoszącym 36 lat, 9 miesięcy i 22 dni oraz nie pozostaje w stosunku pracy.

Co do warunku określonego w pkt 2 art. 4 ustawy emerytalnej w postaci legitymowania się okresem pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszącym co najmniej 15 lat, należy wskazać, że okres wykonywania tak kwalifikowanej pracy powinno się ustalać z uwzględnieniem art. 3 ust. 4 - 7 ustawy emerytalnej. Do okresu tego wlicza się okresy pracy kwalifikowanej osiągnięte zarówno przed dniem 1 stycznia 2009 roku, jak i po wejściu w życie ustawy emerytalnej, tj. po dniu 1 stycznia 2009 roku. Do okresu uprawniającego do emerytury pomostowej osiągniętego przed dniem 1 stycznia 2009 roku wlicza się okresy pracy w szczególnych warunkach oraz w szczególnym charakterze, o których mowa w art. 32 ust. 2 i 3 i art. 33 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwaną w dalszej części ustawą emerytalną FUS oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego

pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.), jak również okresy takiej pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej. Natomiast co do warunku określonego w pkt 6 ustawy emerytalnej w postaci wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 roku pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej, należy wskazać, że do wymaganego okresu tak kwalifikowanej pracy zalicza się wyłącznie te okresy, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe pozwoliło ustalić, że w okresie wnioskodawca wykonywał prace w warunkach szczególnych jedynie w okresie od 1 września 1988 r. do 5 stycznia 1991 r. Wykonywane po dniu 1 stycznia 2009 r. prace blacharsko spawalnicze nie mogą być uznane za wykonywane w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy emerytalnej z uwagi na to, że nie zostały wymienione w wykazie takich prac, stanowiącym załączniki nr 1 do ustawy emerytalnej, który w zakresie prac spawalniczych pod poz. 28 kwalifikuje jako wykonywane w szczególnych warunkach jedynie prace wykonywane bezpośrednio przy spawaniu łukowym lub cięciu termicznym w pomieszczeniach o bardzo małej kubaturze, z utrudnioną wentylacją (podwójne dna statków, zbiorniki, rury itp.). Środowisko pracy ubezpieczonego oraz rodzaj wykonywanych przez niego prac w żadnej mierze nie odpowiada opisanemu w załączniku środowisku pracy i rodzajowi prac. Z tych względów należało uznać, że ubezpieczony nie spełnił warunku określonego w art. 4 pkt 6 ustawy emerytalnej.

Wobec nie spełnienia przez ubezpieczonego w sposób łączny warunków do przyznania emerytury pomostowej przewidzianych w art. 4 ustawy emerytalnej należało rozważyć możliwość ustalenia skarżącemu prawa do świadczenia na podstawie art. 49.

Zgodnie z jego treścią prawo do emerytury pomostowej przysługuje również osobie, która:

- 1) po dniu 31 grudnia 2008 roku nie wykonywała pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3;
- 2) spełnia warunki określone w art. 4 pkt 1 - 5 i 7 i art. 5 - 12;
- 3) w dniu wejścia w życie ustawy miała wymagany w przepisach, o których mowa w pkt 2, okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3.

W przypadku kiedy osoba ubiegająca się o to świadczenie nie kontynuuje pracy w warunkach szczególnych i legitymuje się w związku z tym jedynie stażem pracy w warunkach szczególnych według poprzednio obowiązujących przepisów, to może nabyć prawo do "nowego" świadczenia jedynie wówczas, gdy dotychczasowy staż pracy można kwalifikować jako prace w warunkach szczególnych w rozumieniu aktualnie obowiązujących przepisów, tj. art. 3 ust. 1 ustawy emerytalnej (wyrok Sądu Najwyższego z 13 marca 2012 roku, II UK 164/11). Oznacza to, że art. 49 w miejsce warunku z art. 4 pkt 6 wprowadza wymaganie, aby zainteresowany spełnił w dniu wejścia w życie ustawy (1 stycznia 2009 roku) warunek posiadania co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy emerytalnej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 159/13). Innymi słowy, brak jest podstaw prawnych do przyznania emerytury pomostowej takiemu ubezpieczonemu, którego dotychczasowy okres pracy w warunkach szczególnych dziś nie może być kwalifikowany w ten sposób. Nie spełnia przesłanki określonej w przepisie art. 49 pkt 3 ubezpieczony, którego dotychczasowy okres pracy nie jest okresem pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu przepisu art. 3 ust. 1 ustawy emerytalnej. Jeśli więc prace wykonywane przez uprawnionego we wskazywanych przez niego okresach nie były pracami w szczególnych warunkach w rozumieniu aktualnie obowiązujących przepisów, tj. art. 3 ust. 1, to ubezpieczonemu nie przysługuje prawo do emerytury pomostowej. Podsumowując określenie "okres pracy w szczególnych warunkach, w rozumieniu art. 3 ust. 1" zawarte w art. 49 pkt 3 ustawy o emeryturach pomostowych oznacza okres pracy wskazany w art. 3 ust. 1 tej ustawy bez wliczania do niego okresów pracy w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 32 ustawy FUS (wyrok Sądu Najwyższego z 4 września 2012 roku, I UK 164/12).

Z poczynionych ustaleń wynika, że prace blacharskie, monterskie a także polegające na spawaniu gazowym te nie mogą być uznane za wykonywane w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy emerytalnej z tych

samych względów z których za pracę w rozumieniu tego przepisu nie została uznana praca po dniu 1 stycznia 2009 roku w związku dokonaniem przez Sąd oceny spełnienia przez skarżącego przesłanki określonej w pkt 6 art. 4 ustawy emerytalnej, wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.

Z tych względów Sąd na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.